

[Työkansan Sanomat, Suomen Kommunistisen Puolueen pää-äänenkannattaja, torstaina maaliskuun 25 pnä 1948, N:o 69:]

Luokaamme yhteisrintama rauhan, maan ja leivän puolesta

Kansan vapauden kahlehtijat, sotakiihoittajat ja keinottelijat eivät saa toteuttaa aikeitaan

Eilen illalla Messuhallissa pidetyssä yhteisrintamajuhlassa piti kansanedustaja **H e r t t a K u u s i n e n** seuraavansisältöisen puheen:

Kun me kommunistit puhumme työväenliikkeen ja kaikkien työtätekevien yhtenäisyydestä, emme tee sitä turhan takia tai tietämättä, mitä se merkitsee. Friedrich Engels totesi jo toistasataa vuotta sitten, että hajanaisuus on pahin este työväenluokan päämäärien toteuttamiselle.

Työväenluokka, nykyisen yhteiskunnan uusi aines ja vanhan yhteiskuntajärjestyksen haudankaivaja, pystyy suorittamaan suuren maailmanhistoriallisen tehtävänsä vasta silloin, kun se luokkana käsittää tämän tehtävänsä. Ei riitä, että jokin sen osa, vaikkapa etujoukkokin, sen ymmärtää ja pyrkii sitä toteuttamaan. Eikä riitä se, että työväenluokka itse tuntee historian välttämättömyyden, hyväksyy ja toteuttaa sen lakeja, vaan tarvitaan lisäksi sitä, että monet muut, asemansa puolesta työväestöä lähellä olevat kerrokset ovat siinä mukana tai eivät ainakaan vastusta sen toteutumista.

Lopullinen päämäärämme, nykyistä parempi ja kehittyneempi yhteiskunta edellyttää senvuoksi ehdotonta pyrkimystä työtätekevien yhteisrintaman luomiseen.

Mutta sitä vaativat myös monet jokapäiväisen elämän kysymykset. Miten muuten olisi saavutettu niitä parannuksia työläisten ja muiden työtätekevien kansankerrosten asemaan, elleivät niiden toteuttamiseen olisi osallistuneet mahdollisimman monet, käytännöllisesti katsoen kaikki ne piirit ja kerrokset, joita ne koskevat.

Vanhan työväenliikkeemme voima oli sen yhtenäisyydessä. Sitä se sai kiittää tuloksistaan.

Se yhdisti itsensä myös maaseudun sorretuimman kansanosan, nimenomaan silloisen torppariväestön, ja siten valmisti senkin vapautumista. Se ajoi naisten valtiollisen tasa-arvoisuuden asiaa ja kulki käsi kädessä kaikkien niiden kanssa, joita silloiset yhteiskuntaolot painoivat ja kahlitsivat. Kansojen veljeys ja maailmanrauhan asia oli vastapainona uhkaaville onnettomuuksille, jotka johtuivat kapitalistisen yhteiskunnan olemuksesta ja sisäisistä ristiriidoista.

Tänä päivänä maailman työtätekevien edessä on vielä polttavampia tehtäviä, heitä uhkaavat vielä pelottavammat vaarat kuin silloin. Senvuoksi yhtenäisyyskin on entistä tarpeellisempi. Siitä on muodostunut kiertämätön välttämättömyys.

Onko se mahdollinen? Eikö maailma nyt ole hajanaisempi kuin koskaan? Eikö työväenluokkaa ja siihen liittyviä kansankerroksia revitä eri suuntiin ankarammin kuin milloinkaan ennen?

Maailma muistuttaa tosiaankin jättiläisatoomia. Atoomia, jota paraikaa jaetaan alkutekijöihinsä maailman eri kolkilla, on nykypäivän vertauskuva. Mutta muistakaamme, että atoomissakin on kaksi perustekijää, kaksi toisilleen vastakkaista voimaa, joiden keskinäisestä taistelusta muodostuu koko se maailma, jossa elämme. Ja niiden kahden vastakkaisen voiman k o k o a m i s e s t a syntyy ratkaisu, joka muuttaa maailman. Siliä syntyy niin valtava energialähde, että sellaista on voitu kuvitella mahdolliseksi vain rohkeimpien tiedemiesten ja yhteiskuntauudistajien aivoissa. Se rikkoo kaikki nykyiset tuotannon mittasuhteet, se voi iäksi poistaa nälän ja puutteen, kun se vain otetaan rauhantyön eikä sodan välikappaleeksi.

Ihmiskunnankin jakautuminen on samalla kokoutumista, yhdistymisiä. Toisaalta näemme, miten yhdistyvät jälleen kaikki ne, joille vanha on pyhää ja koskematonta, jotka haluavat säilyttää maailman entisellään, sotineen, puutteineen, työttömyyksineen. sekasortoineen, taloudellisine epäoikeudenmukaisuuksineen. Toisaalta yhdistyvät myös ne, jotka haluavat muuttaa maailman paremmaksi, poistaa nälän ja pelon, korjata epäkohdat, tehdä sodat mahdottomiksi, nostaa kansat tylsyyden ja välinpitämättömyyden tilasta, tehdä ne isänniksi omassa talossaan.

Taistelu rauhan, maan ja leivän puolesta kiihtyy. Se kiihtyy koko maailmassa. Senvuoksi maailman työtätekevät ja rauhaarakastavat ihmiset ovat pyrkineet yhdistymään myös kansainvälisesti.

Koskaan ei maailmassa ole ollut mittasuhteiltaan sellaista järjestöä, kuin Maailman Ammattiyhdistysten Liitto, joka yhdistää riveihinsä yli 70 miij. työläistä maailman eri maista. Koskaan eivät maailman naiset ole pystyneet luomaan sellaista taistelujärjestöä rauhan ja ihmisyyden puolesta kuin Naisten Kansainvälinen Demokraattinen Liitto, joka edustaa 83 milj. naista 48 maasta. Koskaan ei maailman nuoriso ole pystynyt aikaansaamaan sellaista yhtymää kuin Demokraattisen Nuorison Maailmanliitto, johon kuuluu yli 50 milj. nuorta ihmisiä.

Rauha, kansanvalta, taistelu fasismia ja kaikkea sortoa vastaan on näiden miljoonajärjestöjen lippuna. Ne edustavat uutta, elinvoimaista, nousevaa aatetta, yli kansallisuusrajojen ulottuvaa veljeyttä, rohkeaa taistelutahtoa maailmanrauhan puolesta. Ne ovat muodostuneet vakavaksi esteeksi jokaiselle yritykselle rikkoa rauha ja ajaa maailman kansat takaisin siihen olotilaan, jossa fasismi ja terrori uhkasivat tukahduttaa jokaisen vapaan ajatuksen ja edistyksellisen pyrkimyksen. Jos kaikki maailman työtätekevien joukot olisivat liittyneet ja liittyisivät niihin, mitä mahdollisuuksia enää imperialismilla, monopoolipääoman sotaisilla valloitushankkeilla olisikaan? Senvuoksi tällainen valtava yhdistyminen rauhan ja kansanvallan merkeissä onkin sodanlietsojain pahimpana silmätikkuna. Senvuoksi atoomisodan ja bakteerituhon valmistajat nyt ovatkin antaneet käskyn niiden hajoittamisesta.

Ne, jotka ovat liittoutuneet työtätekevien vihollisten, suurpääoman ja sodanlietsojaimperialistien kanssa, ne kehoittavat nyt ammatillisia, nais- ja nuorisojärjestöjä eroamaan sodan jälkeen suurella innostuksella luoduista maailmanjärjestöistä.

Ne pyrkivät myös hajoittamaan sen yhtenäisyyden, joka eri aloilla on saavutettu myös

kunkin maan omissa puitteissa samoissa rauhan ja kansanvallan, työtätekevien elinehtojen parantamisen ja yhteiskunnallisen uudistuksen merkeissä. Mikä on kansamme kohtalo, mikä on työväenluokkamme tulevaisuus, miten käy nuorisomme ja lastemme, jos se hajoitus onnistuu? Mitä tulee edes työtätekevien suuresta katselmuspäivästä, meille kaikille rakkaasta ja suuresta vappujuhlasta, jos yhtenäinen vietto estetään? Miten työtätekevät selviävät taistelusta, jota he päivästä päivään käyvät elinehtojensa puolesta suurpääoman määrätöntä ahneutta vastaan, jos heidän voimansa pirstotaan ja heidät saadaan yllytettyä toinen toistansa vastaan?

Toverit. Suojelkaamme ammatillista yhtenäisyyttä.

Säilyttäkäämme se taistelujärjestönä työn ja pääoman välillä. Jos se täyttää siinä suhteessa tehtävänsä, se on myös oleva eräs parhaita rauhan ja kansanvallan tukipylväitä.

Säilyttäkäämme ja kehittäkäämme yhtenäisyyttä sivistystyön ja urheiluliikkeen alalla.

Antakaamme sille yhtenäisyydelle sama taisteluhenki, joka elähdytti vanhaa työväenliikettämme. Älkäämme unohtako, että työtätekevillä on myös vihollinen, se sama suurpääoma, joka ei ole antanut heille mitään oikeuksia ilman taistelua, joka on monopolisoinut sivistyksen, jonka moraali on ahneen pedon moraalia, joka ei tunnusta kehitystä, vaan jarruttaa sitä palkkarengiensä avulla kaikilla elämän aloilla. Kaikki oikeutensa työtätekevien on ollut reväistävä suuromistajan kädessä, taistelemalla, toimimalla, yhdistymällä.

Mutta ei ole kysymys vain saavutetun, vaikka heikonkin yhtenäisyyden säilyttämisestä ja lujittamisesta. Nyt on kysymys enemmästä.

Näemme miten meilläkin vanha nostaa päätään miten ihannoidaan aikaa, jolloin suojeluskunnat ja muut sotaiset järjestöt terrorisoivat kansaamme, lietsoivat sotaa Neuvostoliittoa vastaan, jolloin työläisen toimeentulo oli sen varassa, sattuike olemaan "hyvä" vai "huono" aika, jolloin vankilat täytyivät rauhan ja oikeuksiensa puolesta taistelevista työläisistä ja heidän edustajistaan.

Jo nyt yritetään työläisten ja muiden demokraattisten kansalaisten kokoontumis-oikeutta ja sananvapautta supistaa leimaamalta se ulkoparlamenttarismiksi ja perustuslain vastaiseksi, vaikka se kuuluu nimenomaan perustuslain myöntämiin kansalaisoikeuksiin.

Mutta vanhat kasvot Ahmavaaroista Jahvetteihin saakka haaveilevatkin jälleen ajasta, jolloin kommunistinen puolue ajettaisiin maan alle, jolloin lakot voitaisiin väkivalloin murtaa, jolloin poliisit pamputtaisivat työläisten vappu- ja muita mielenosoituksia, jolloin työmailla ei saanut sanoa ystävällistä sanaa Neuvostoliitosta, jolloin valta oli harvojen, suurpääoman hyödyksi toimivien miesten käsissä.

Nämä vanhat kasvot erehtyvät. Heidän aikansa ei palaa. He eivät ole havainneet historian lehden meidän kansamme ja monien muiden kansojen kohdalla iäksi kääntyneen. He luulevat kansaansa tyhmemmäksi ja raukkamaisemmaksi kuin se on. He itse matelevat ulkomaisen suurpääoman edessä, odottavat siltä luvattua atomipommia, anovat sitä ostamaan maamme pala palalta palauttaakseen itselleen kadottamansa ehdottoman ylivallan työtätekevistä. Mutta heidän toivonsa on turha. Maailmassa on tapahtunut paljon, joka tekee sen turhaksi.

Sitä voittoa, joka fasismista saavutettiin vuonna 1944 ei ole tehty tyhjäksi. Se on

yhdistänyt kansoja ja kansalaisia, jotka eivät ennen tienneetkään kuuluvansa yhteen. Se avasi meidänkin kansamme kohdalla tien, joka ei suinkaan ole päättynyt, vaan joka jatkuu.

Näinä päivinä, kenties juuri tällä hetkellä pystytetään uutta rajapyykkiä sille tielle, joka alkoi vuonna 1944. Miten katkeralta se meidän maamme sotapoliitikoista tuntuukin, Suomea on enää mahdoton tehdä Neuvostoliiton viholliseksi.

Generalissimus Stalin on itse kysynyt, haluammeko välttää niiden kärsimysten toistumisen, joihin natsisota nämä naapurikansat saattoi. Olemme vastanneet myöntävästi, ja tällä hetkellä molempien maiden valtuutetut neuvottelevat toimenpiteestä, jolla vahvistetaan molemminpuolinen pyrkimys kulkea samaa tietä rauhan ja turvallisuuden lisäämiseksi kansoillemme. Pääministeri, jonka sairaudestakin maamme taantumus on yrittänyt lyödä mynttiä, on tänään matkustanut Moskovaan ollakseen mukana neuvotteluissa ja voidakseen allekirjoittaa sopimuksen, johon molemminpuolisesti pyritään kaikesta siitä jarrutuksesta ja vastustuksesta huolimatta, jota vanhan suunnan edustajat ovat harjoittaneet.

Tie, jota kuljemme, ei ole helppo. Eihän taantumusta ja sodanlietsojia ole meidän maassamme täysin syrjäytetty. Taistelu rauhan ja turvallisuuden samoin kuin yhteiskunnallisen edistyksenkin puolesta vaatii rohkeutta, päättäväisyyttä, sitkeyttä, jopa uhrauksiakin. Mutta pelkäisivätkö vaivoja ja uhrauksia ne, jotka ovat saaneet koko elämänsä kärsiä ja joille taistelu voi tuoda vain vapautta ja varmuutta tulevaisuudesta? Työväenluokalta vaaditaan kärsivällisyyttä ja kestävyyttä jokapäiväisessä taistelussa leivästä. Se pystyy taistelemaan suuremmankin asian puolesta. Se pystyy taistelemaan, ei vain omasta puolestaan, vaan koko kansan puolesta.

Suomen kansan tulevaisuus riippuu sen rauhantahdosta, sen halusta elää sovinnossa ja yhteisymmärryksessä suuren sosialistisen naapurinsa kanssa.

Vaaditaan monien ennakkoluulojen poistamista, ennenkuin se on käynyt selväksi kaikille, joiden yhteiskunnallisen asemansa vuoksi pitäisi se ymmärtää. Vaaditaan ennakkoluulojen poistamista myös siinä, että työtätekevien yhtenäisyys muuttuu todellisuudeksi. Sosialisti ja kommunisti ovat nimityksiä, joilla ennen on erotettu saman luokan edustajat toisistaan. Ja kuitenkin he työskentelevät samojen työpenkkien ääressä. Tänä päivänä he voivat toimia samoissa järjestöissä. He ovat edustettuina samassa hallituksessa.

Kommunistit eivät ole koskaan kieltäytyneet yhteistyöstä sosialistien kanssa kun on kysymys työväenluokan eduista.

Tänä päivänä on olemassa myös sosialisteja, jotka käsittävät, että työväenliikkeen yhtenäisyys on välttämätön. Maaseudun työtätekevät turvautuvat työväenluokkaan voidakseen taata tulevaisuutensa. Sivistyneistön edistyneimmät edustajat ymmärtävät, että sivistyneistön kurjistuminen on vältettävissä vain toimimalla yhdessä työväenliikkeen kanssa.

Tämän yhteisrintaman toteuttaminen on mahdollinen myös meillä. Olkoon toista mieltä ne, joille suurporvarin pöydältä tipahtanut muru on kalliimpi kuin työkansan tulevaisuus. Koettakoot he lietsoa vanhaa, Hitlerin viljelemää taistelutunnusta. kommunismia vastaan. Sehän ei ole johtanut mihinkään muuhun kuin kommunismin vahvistumiseen koko maailmassa. Ne, joille työväenluokan ja oman kansan hyvinvoinnin, koko olemassaolon perusedellytysten, rauhan ja edistyksen asia on kallis, eivät eksi tähän yllytykseen, vaan

tarttuvat ojentamaamme käteen. He eivät taantumuksen tavoin kauhistu sitä, että järjestysvalta on osaltaan uudistunut, että laillinen ja parlamentaarisia oikeuksia nauttivat kommunistinen puolue osallistuu kaikkeen yhteiskunnalliseen toimintaan ja koettaa hävittää sotapolitiikan ja fasisin provokation ilmenemismuodot. Itseasiassa tähän asti tapahtunut puhdistus on täysin riittämätön. Meidän demokratiaamme ja uuteen suuntaukseemme ei sovellu se että rauhanrikkajilla ja kansanvallan vastustajilla on vielä mahdollisuus vaarantaa maataamme ja saattaa aikaan sekasortoa, että hentusia ja häneen verrattavia sairausilmiöitä suvaitaan yhteiskuntaruumiissamme, että oikeaa asiaa, rauhaa ja rauhansopimuksen noudattamista puolustavia työläisiä kuulustellaan, että kansanvaltaisia kansalaisia painostetaan ja terrorisoidaan, että asekatkijöitä pidetään kuin kukkasia kämmenellä.

Nyt on käytävä todelliseen oikeustaisteluun rauhan ja kansanvallan puolesta.
Puhutaan Tshekkoslovakian tiestä.

Joillekin on kauhistus se, että yritykset kumota Tshekkoslovakian kansan ottama suuntaus eivät onnistuneet, vaan että suunta vahvistui. Tshekkoslovakian tie on se, että estetään ulkomaisen pääoman yllytyksestä yritetyt suunnanmuutokset. Mutta sen taakse tarvitaan laaja kansanrintama, parlamentaarinen ja yhteiskunnallinen voima, joka edustaa kansan ehdotonta enemmistöä. Sellaisen enemmistön voittamisesta, joka ei salli minkään vaaran nousevan ja uhkaavan meidänkään kansamme tulevaisuutta, on nyt kysymys. Se on toteutettavissa kaikkien työtätekevien, rehellisten isänmaanystävien yhteistoiminnalla.

Luokaamme sellainen yhteisrintama rauhan, maan ja leivän puolesta. Se ei synny taistelutta kaikkea ja kaikkia vastaan, jotka vahingoittavat kansaamme ja kansanvaltaa. Varustautukaamme siihen taisteluun kaikilla niillä keinoilla, joita vastasaavutettu demokraattinen kehitys on antanut työtätekevien käsiin.

Ystävyys- ja yhteistoimintasopimus voimaan Suomen ja Neuvostoliiton välillä!

Ystävyys ja yhteistoiminta kaikkien rehellisten kansalaisten yhteensitojaksi taistelussa rauhan ja kansamme hyvinvoinnin puolesta!

Leppymätön taistelu niitä vastaan, jotka tätä yhteisymmärrystä ja yhteistä etua vahingoittavat, hajoittavat työtätekevien taistelurivejä ja työskentelevät suurpääoman ja ulkomaisen yllytyksen innoittamina saattakseen maamme jälleen niihin kärsimyksiin, joista sadattuhannet orvot ja lesket ovat todistuksena, jonka tuloksena on puute ja köyhyys.

Ei tuumaakaan taaksepäin, vaan aimo askel eteenpäin rauhansuunnan, kansanvallan ja taloudellisen hyvinvoinnin tiellä!